

LA VIDA QUE POSEEIXO

La mirada d'en Nabuj es perd en l'horitzó d'un crepuscle infinit i melancòlic, vermellor grogenca omplint els claroscurs de les hores que moren per volar de nou a un endemà engrescador i tangívol, existències difuminades de claror o tenebres, quotidianitat innocent o vertigen enterbolat... Nabuj sent i anhela en aquell crepuscle respostes impossibles, la vida s'en va sense avisar, com riu que s'aboca al mar i es perd en la seva immensitat.

Els fills vindran i l'ompliran de carícies, les hores escarbant la terra per trobar el menjar i el futur atisbant per entre les hores perdudes..

Les valls nues atresoren les pors, els peus descalços llauren les terres pels que hauran de venir, i les mares carreguen les criatures a les esquenes fins que es pon el sol.. així transcorre l'existència plàcida i fútil d'èssers sense nom e invisibles en catifes vermelles. Mentre els GPS i els satèlits sobrevolen altres latituds de l'univers, en Nabuj somia aliè, contemplant aquell crepuscle rodejat d'uns fillets que busquen la seva pell per dormir en pau mentre un altre mirada s'apropa amb gest cansat.

La realitat fatigada és aliena a les obscenitats del destí, i en Nabuj ho compren, la mare ho compren, quasi caiguda la nit les mirades es fonen en el punt invisible de totes les nits des de fa molt temps.. un adolescent Nabuj que la mare ha pujat sota els raigs abrasadors

i ferides a les cames.. infatigable mare que no perdona els seu temps de silenci amb el seu fill i aliè diví.

Gairebé parlen, tan sols el just.. repòs i comprensió en una nit qualsevol que potser avui es rebel.la i vol respirar.

-Tens por, mare? – preguntà en Nabuj.

-Por? Què és la por, fill meu? – va respondre la mare somrient.

“Tinc tants anys que ja no recordo ni el dia que vaig nèixer ni el dia que serà demà, m’han regalat l’existència que acarono amb cura i devoció sense agredir-la ni mensprear-la, això és l’únic que comprenc i obeeixo” –va afegir la mare.

“ No sé que és la vellesa perquè el meu cor fatigat s’envolta de poder quan veig el sol pel matí, saps fill meu?

Cada surc de la meva cara vol dir que he après de nou.. així cada dia de la meva vida, agraït a la vida tornar-te a veure pel matí” -va parlar.

-Penses en la mort, mare?- va preguntar en Nabuj febril i llastimós.

“Mai. Pensar en la mort és començar a morir.

Sóc viva encara que el cor gemegi, i això és el que importa.”- va contestar la mare.

Llavors.. jo també moro cada dia una mica? - va dir en Nabuj.

“Es clar... mentre els teus fills t’abraçen i juguen, mentre fas el pa cada dia o seus veient posar-se el sol.. mors una mica, cada segon, cada instant.. però ho ignorem, fins que un dia ja és massa tard i viatgem com viatja aquest sol fins un demà.”

En Nabuj volia refugiar el seu rostre de la inverosimil expressió de tristesa que duia a la cara, quan la mare l’abraçà amb força i amb veu susurrant li va parlar a cau d’orella, com bressolant les paraules.

“Els meus ulls són oberts abans de l’alba, rento el meu cos i espolso les herbes dels meus

cabells, alimento el bestiar i netejo la casa, desperto i dono el poco menjar que tinc als

teus fills.. llauro la terra amb les altres dones del poblat, totes més joves que jo, fins que es posa el sol.. i així fins a l'endemà.. feliç i agraida fins que la nit m'ofereix el regal de contemplar els teus ulls un altre vegada. Això és la vida, fill meu”.

Els crits i rialles dels nens per les valls tenien sentit de repent, les mans sàvies i tremoloses desgranant el pas del temps també.

Les llàgrimes s'han eixugat de sobte i tot sembla continuar com si res..

Tal dia serè com tú, mare..

